

[Justitsministeren]

vidt den anmeldelsespligt, der er i bekendtgørelsens stk. 1, under alle omstændigheder skal fastholdes. Det skal den ikke. For i stk. 2 står der, at Fiskerikontrollen af egen drift eller efter aftale med fiskeriforeningerne kan lempe eller ophæve de særlige kontrolkrav.

Bestemmelsen bemyndiger således Fiskerikontrollen til at ophæve den af fiskeriministeren fastsatte regel om anmeldelsespligt. Og så er det jo klart, at en eventuel ophævelse af selve anmeldelsespligten bevirker, at manglende indgivelse af anmeldelse bliver straffri.

Jeg skal i øvrigt tilføje, at en delegering til en underordnet myndighed til at fastsætte, ændre, evt. ophæve de af en minister fastsatte regler ikke er i strid med almindelige retsprincipper og i praksis forekommer både med og uden lov-hjemmel.

Altså kan der ikke være tale om, at nogen skal blandes ind i strafansvaret. Hvis Fiskerikontrollen konstaterer noget sådant, skal det selvfølgelig gå videre til politiet. Men hvad angår anmeldelsen, er der den fritagelse, der er nævnt i stk. 2.

Gade (SF):

Jeg er glad for, at justitsministeren så klart fremhæver, at man naturligvis ikke kan forhandle spørgsmål, der vedrører strafansvar, med myndigheder og organisation. Men når jeg indledte spørgsmålet med at nævne en konkret sag, er det, fordi det er den konkrete sag, der har udløst hele denne diskussion. Og i den konkrete sag må man konstatere, at fiskeriministeren har viden om, at man forhandler, og at fiskeriministeren ikke på noget tidspunkt i denne sag, heller ikke da den blev rejst her i folketingsalen, har taget afstand fra udtalelserne om, på hvilket grundlag der forhandles lokalt. Der forhandles altså lokalt ifølge oplysninger i medierne, her Landt Rundt, på det grundlag, at de lokale fiskeriforeninger har tilbudt at ophøre med en ulovlighed mod til gengæld ikke at blive kontrolleret.

Jeg synes, at justitsministeren melder sig ud af den virkelighed, jeg spørger i, ved at svare så formelt på spørgsmålet, og derfor vil jeg spørge ham, om han vil tage en drøftelse med fiskeriministeren om den paragraf, som tilsyneladende ude i virkeligheden bliver brugt til noget, som ligger milevidt fra det, justitsministeren mener den skal bruges til.

Leif Hermann (SF):

Jeg synes også, ministerens besvarelse af hr. Gades spørgsmål forekom lovlig formel. Vil ministeren ikke give mig ret i, at det måske i grunden kommer ud på ét, hvorvidt man enten direkte siger, at her foreligger der ikke noget strafansvar, eller man går ind i en forhandling med den pågældende organisation om kontrolvirksomheden på en sådan måde, at spørgsmålet om aktualisering af et strafansvar faktisk ikke bliver en realitet?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Til hr. Leif Hermann vil jeg gerne sige, at jeg ikke mener, mit svar er formelt, det er i allerhøjeste grad reelt, men det, det drejer sig om her, er, at man ved bekendtgørelsen fritager for den anmeldelsespligt, der er i almindelighed, og det er ikke usædvanligt, at man sådan kan delegerer til en myndighed at se væk fra en pligt, der i øvrigt foreligger.

Jeg kan henvise til Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 660 af 24. september 1986 om asbest, og jeg kan også henvise til, at arbejdsmiljølovens § 73 indeholder en sådan mulighed, og endelig kan fiskeriministeren ifølge § 10 i lov nr. 806 af 2. december 1986 om regulering af fiskeriet bemyndige en under ministeriet oprettet styrelse eller anden institution til at udøve de beføjelser, der i loven eller regler udstedt i medfør af loven er tillagt ministeren. Det er altså en delegering til at se væk fra en pligt.

Den konkrete sag, hr. Gade henviser til, vil jeg gerne se i en sådan fremstillingsform, at jeg kan svare på den. Jeg kan f.eks. foreslå hr. Gade at stille et skriftligt spørgsmål til mig, som jeg så skal besvare. I øvrigt kan jeg love, at jeg også ved den lejlighed meget gerne vil tale med fiskeriministeren.

Gade (SF):

Jeg vil på ministerens opfordring stille et opfølgende spørgsmål i sagen og i øvrigt kun gøre den bemærkning, at jeg er lidt ked af, at vi, når virkeligheden er, som den er i denne sag, kun får det formelle svar, ligesom jeg er ked af, at justitsministeren tilsyneladende ikke synes, det havde været mere betryggende, at § 33, stk. 2, ikke fandtes. Men jeg må jo stille mig tilfreds med det svar, jeg har fået indtil nu.